

25 Φεβρουαρίου 2021

Σήκω, η μέρα άρχισε!

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

«Ο ύπνος είναι σπουδαίο συστατικό της φύσεώς μας, απεικόνιση του θανάτου, αργία των αισθήσεων» (άγιος Ιωάννης της Κλίμακος)

Η πιο δύσκολη ώρα για τον άνθρωπο της εποχής μας είναι η ώρα του ξυπνήματος. Μικρότεροι και μεγαλύτεροι, όταν έρχεται η ώρα να σηκωθούμε από το κρεβάτι, έχουμε έναν λογισμό στον νου μας: «είμαι κουρασμένος»! Και συνοδεύεται ο λογισμός με άλλους, παρεμφερείς: «ποιος ξυπνάει πάλι;», «άσε με λίγο ακόμη», «πάλι χτύπησε το ξυπνητήρι». Ιδίως τα παιδιά, αν μπορούσαν να κοιμηθούν μέχρι το μεσημέρι, θα ήταν ευτυχισμένα! Το βλέπουμε αυτό στις διακοπές. Αντίθετα, δεν τους πειράζει το ξενύχτι. Μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή, της τηλεόρασης ή του κινητού στις μέρες μας, τα παιδιά χτίζουν την προσωπικότητα του ανθρώπου που δεν βιάζεται να κοιμηθεί, αλλά και δεν θέλει να ξυπνήσει!

Μία από τις αγαπημένες φράσεις των γονέων στην παιδική ηλικία είναι «ήρθε η ώρα για ύπνο». Και η κατάκλιση στο κρεβάτι συνοδεύεται από ιστορίες, παραμύθια, λίγη προσευχή, νανουρίσματα, αν ο γονιός έχει χρόνο και διάθεση. Κι έτσι πρέπει να γίνεται. Η αφήγηση καλμάρει, συναρπάζει, ομορφαίνει την ώρα του ύπνου. Κι ενώ για το παιδί η ώρα του ύπνου συνεπάγεται το σταμάτημα των δραστηριοτήτων ή ό,τι παρακολουθεί εικονικά, και γι' αυτό μπορεί να φέρνει αντιδράσεις, η αλλαγή του προγράμματος γεννά την προσδοκία του διαφορετικού, την προσδοκία της σχέσης, της επαφής, της κοινωνίας γονέα και παιδιού. Κι αυτό είναι εμπειρία που γίνεται μνήμη. Η μεταγενέστερη σχέση τροφοδοτείται ακριβώς από τέτοιες μνήμες και δίνει στην οικογένεια ένα αίσθημα χαρούμενης νοσταλγίας.

Όμως το πρόβλημα του ξυπνήματος δεν παύει να υφίσταται. Δύσκολο να σηκωθούμε χαρούμενοι. Μάλλον λειτουργούμε μηχανικά, ακολουθώντας τις συνήθειες του ξυπνήματος. Και μέσα σ' αυτές η προσευχή δεν γίνεται με την καρδιά μας, αλλά με την δύναμη της συνήθειας, όταν γίνεται. Γι' αυτό και η Κυριακή είναι ξεχωριστή μέρα για την σχέση μας όχι μόνο με τον Θεό, αλλά και με τον συνάνθρωπο και τον κόσμο. Το κυριακάτικο ξύπνημα, το οποίο δεν συνοδεύεται από πρωινό, αλλά περιλαμβάνει πορεία προς τον ναό για την συμμετοχή μας στην θεία λειτουργία, αλλάζει και πάλι τον τρόπο διαχείρισης του χρόνου μας. Γίνεται το ξύπνημα ευχαριστιακό. Γνωρίζουμε ότι θα λειτουργηθούμε, θα ευχαριστήσουμε τον Θεό για όσα μας δίνει και θα Τον παρακαλέσουμε για όσα θέλουμε. Θα συναντήσουμε τον συνάνθρωπό μας. Θα είμαστε μαζί ως οικογένεια, κάνοντας μια ξεχωριστή δραστηριότητα, για την οποία αξίζει να θυσιάσουμε λίγο από τον ύπνο μας. Και αν κοινωνούμε κιόλας, το ξύπνημα της Κυριακής γίνεται προσδοκία γιορτής!

Τις καθημερινές όμως; Πώς μπορούμε να ξεκινήσουμε χαρούμενοι την μέρα μας; Η ευχαριστία είναι το κλειδί. Αν νιώθουμε ότι ο Θεός μας δίνει την ευκαιρία να κάνουμε μια καινούργια αρχή, παρότι δεν ξέρουμε κατά βάθος τι μας περιμένει, καθώς πάντα υπάρχουν τα αναπάντεχα. Γι' αυτό και το αίσθημα ότι «ζούμε» κι αυτό είναι δωρεά, βγάζει από την σκέψη μας την μιζέρια του ξυπνήματος. Μια ζεστή καλημέρα από τον άντρα στη γυναίκα και αντίστροφα, από τους γονείς στα παιδιά, είναι ένα μήνυμα: ότι ο όποιος σταυρός της κάθε μέρας δεν είναι

μοναχικός! Γι' αυτό και η πρωινή προσευχή είναι ένα σημάδι ευγνωμοσύνης και ευκαιρία ενίσχυσης, ότι τα πάντα είναι του Θεού, κι εμείς το ίδιο!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3ut3DSw>